

Szauer Gertrúd

VERSHARMAT

2019

Szauer Gertrúd

VERSHARMAT

2019

A kötet a szerző saját kiadása.

Köszönet Berecz Juditnak a rengeteg segítségért a versek válogatásában.

Szintén köszönet Somogyi Csabának a kötet összeállításában és Baranyai Máténak a kiadásban nyújtott segítségével.

Hála és köszönet Nagy Vendelnek a biztatásért, és a folyamatos megjelenés lehetőségért a Megszólalok Művészeti Magazinban. Köszönet Gál Andrásnak, a Látássérültek verseinek gyűjtéséért. Köszönet még Hencz Andrásnak és Sztakó Krisztinának azért, hogy csokorba szedi a vakok és gyengénlátók műveit az Irodalmi sarok nevű weboldalon. Köszönet minden olvasónak és az összes fórumnak ahol eddig megjelenhettem.

A borító Kné. H. Livia munkája.

ISBN

Kedves Olvasó!

Szauer Gertrúd verseskötetében nagyon sokszínű és érző világot ismerhetsz meg. A versek magukba zárt csodái olykor életérzéseket, emberi kapcsolatokat tárnak eléd, vagy a természet alakuló ciklikusságát mutatják meg neked.

Akadnak versek azonban, melyek régi magyar történelmünk, hazaszeretetünk, vagy ünnepeinkhez kapcsolódó történetek leképezései már-már elbeszélő költeményben. Gertrúd negyvenes évei elején járó mélyérzésű nő és anya. Az anyaság és a női lét megélése sok versből kitűnik, melyekből a harmónia sugárzik. Anyaként és társként gyöngyöző őszinteséggel vall arról a szeretetről, melyről kevesen írnak ilyen szép szavakkal. Az olvasó nem is sejtené a versekből, hogy a szerző élete jóval nehezebb, mint egy átlagemberé, hiszen szemei már nem láthatják a világot. Ez több versben utalásként megjelenik, bár mellette mindig ott áll a lelki szépség és a szem nélküli látás megélése, mely Istentől kapott ajándék. A versekben többször megjelenik a gyermekkor emléke is, s ezek a távoli évek szép emlékként tűnnek elő a múltból. Fontos erőforrás még mindig Gertrúd számára édesanyja, aki szerető gondoskodással nevelte őt, s bár már csak az égből, mégis minden rezdülésben jelen van és kíséri lánya sorsát. A versek ütemhangsúlyosak, legtöbb esetben nyolcszótagos sorokból állnak, ám akad hat- és hétszótagos sor is. Van vers, melyben az időmértékesség jegyei is fellelhetők, ezek ötszótagos sorokból állnak. Leginkább párosrímeket használ a szerző, ám néhol keresztrímek és félrímek is feltűnnek.

Ajánlom mindenkinek ezt a kötetet, aki egy mély lelki tartalmakkal fűszerezett költő verseit akarja megismerni, biztos vagyok benne, hogy itt igazi versekre lelhet...

Tóth Enikő

Jel a kezemben

Régen kamaszlányként
Még látóként jártam,
A világot szépnek
És színesnek láttam.

A kezembe mégis
Fehér bot került,
Melytől a világom
Hirtelen összedűlt.

Hiszen én még látok,
Ő nem lehet társam,
Mért kell nekem hanggal
Járnom a világban?

Dugtam és rejtettem,
Ahová csak tudtam,
Szégyenemben majdnem
A föld alá bújtam.

Aztán az égiek
Kemény leckét adtak,
Elvették fényemet,
Tanítani akartak.

Fájdalomból, dacból
Esküdtem az égre,
Fehér bot nem jöhet
A kezem ügyébe...

Elszálltak az évek,
Magam elfogadtam,
És a bot lett társam
Sok szép pillanatban.

Édesanyám büszkén
Nézett akkor engem,
Tudta, hogy már béke
Lakik a szívemben.

Elfogadtam sorsom,
Szebb lett az életem,
Párom szerelmétől
Többet remélhettem.

Jártam bottal büszkén
Terhesen kórházban,
Fürdőzve nővérek
Biztató szavában.

Felnéztek rám sokan
Azért, aki lettem,
És már büszkén hordtam
Jeletem kezemben.

Ceruzák

Ezerszínű ceruzáim
Ma mind elővettem,
Hogy a világ sok-sok színét
Papírlapra fesse.
Feketét a sáros földnek,
Barnás színt a fának,
Vöröset a mindig fürge,
Kedves mókuskának.
Szép piros és fehér lesz majd
A kis gomba kalapja,
Hogy mérgét a nagy fejfedő
Rögtön eltakarja.
Lila színt kap az ibolya,
Mely megbújik csendesen,
Apró szirmán a kis szellő
Szép békésen megpihen.
Zöld lesz majd a fű, fa, virág,
Sárga a szép napsugár,
Világoskék a kis felhő,
Mely a szelek hátán száll.
Szürkét kap a cirmos cica,
Rózsaszín a kismalac,
Színtelenül eső cseppje
Egyedül csak te maradsz.
Mily sokszínű ez a világ,
Csoda minden árnyalat,
Gyere te is, színezz velem,
Mindez csak egy pillanat.

Rajzolt csodák...

Rajzolt csodák,
Tarka képek,
Gyerekkori
Szép emlékek.

Kézzel rajzolt
Apró kocka,
Hozzád libben
Álmod hozva.

Amíg gyermek
Él a földön,
Kell pár kéz,
Hogy mesét szőjön.

Lehet ma már
Ügyes géppel
Homokból szórt,
Szürke képpel.

Mindegy miből
Lesz a csoda,
Csak várjon ránk
Álmok sora.

Legyen mitől
Bút feledni,
Még száz évig
Ünnepelni.

Szivárvány

Nagyon nehéz az ég szíve,
Fájdalmában mennydörög,
Sötétlő szín esőkönyve
Egész a földig görög.

Éles hangú villámai
Szerteszét cikáznak,
Ijesztgetik a reszkető,
Bőrig ázott tájat.

Néhány óra és véget ér,
Elfogynak a könnyek,
Aranyló nap sugarától
Lesz szívének könnyebb.

Feltűnik egy szép szivárvány
Tündöklő színekkel,
Kárpótlás a nagy viharért,
Örül minden ember.

Liliomszín a lilája,
A piros őszi falevél,
A sárga a nap sugaráé,
A zöld a fű, mely velünk él.

Ezerszínű a nagyvilág,
Lásd a szépet benne,
Az örömet, boldogságot,
Mit szíved érdemelne.

Kis ablakát a lelkednek
Ne zárd be te sohasem,
Engedd közel, akit lehet,
A csodák száma végtelen.

Add nekem

Add nekem lelkednek
Tündöklő fényét,
Mint napnak sugarát,
Égnek szép kékjét.
Mártózzak meg benne,
Mint kis szép tóban,
Egyre csak merülve
Mézédes jóban.
Úszva a rám váró
Sokezer csodában,
Elégni hűvösen
Testnek mámorában.

Útvesztő

Az életünk egy nagy útvesztő,
Keresztutak, nagy falak,
Figyelj jól, hisz elrontani
Elég lesz egy pillanat.

Álnok érdekbártságok,
Szívből jövő szép szavak,
Feljük futsz, ellenük mész,
A döntés kezében marad.

Gondból épült magas erőd,
Mit teremt egy jó barát,
Ha kitartasz, törődésed
Éles késként vágja át.

Rakhatsz te is erős bástyát,
Mely téglája fájdalom,
Ha engeded a barátokat,
Áttörnek rajta, tudom!

És hogy mi lesz a cél végül?
Szép és boldog lét talán,
Ha mindig jó irányba fordulsz,
És rést találsz szívek falán.

Legyen erőd, kitartásod
Majd az útvesztő porán,
Harcolj, és ha tévedsz olykor,
Bátran mondd: az én hibám!

Az élet vizein

Születésed tiszta forrás,
Ártatlan és csillogó,
Friss vizében épphogy lépkedsz,
Nem kell hozzá kishajó.

Apró érben játszótársak
Sorra hozzád jönnek,
Harmatcseppként párolognak
A gyermeki könnyek.

Majd ahogy az évek múlnak
Kis csermellyé válik,
Ahol még a gondok-bajok
Eltűnnek egy szálíg.

Kis patakban evezőt kapsz,
Sorsod magad hajthatod,
Szüleidnek féltő keze
Lesz parányi csónakod.

Felnőttként már folyók várnak,
Vagy hatalmas folyamok,
Hol az élet hullámain
Olykor arcodba kapod.

Hajód útját bánatsziklák,
Gondból nőtt fák állják,
Felnőttként hát szoknod kell még
Az életnek világát.

De ha lelked egészséges,
Hidd el, kiutat találsz,
Ha hajód orrán tiszta szívvel
És mindig büszkén navigálsz.

Bármily nehéz is a sorsod,
Csak a kiutat keresd,
Hogy a sok-sok nagy csodának
Újból részese lehess.

Kis hajódat fordítsd szembe
A viharos széllel,
Ha evező törik néha,
Tekints bátran széjjel.

Hisz eltűnnek majd a felhők,
Újra kisüt majd a Nap,
Folyód partján dalolnak még
Neked színes madarak.

Csak cipeld a sorsod bátran,
Nyílnak még virágok,
Hoz még neked majd az élet
Sok-sok boldogságot.

Csendben

Szusszan a ház fala
Halkan és csendben,
Sok ember kis szeme
Álmoktól rebben.
Azt csak ő tudhatja,
Szép-e a kép,
Szivárvány vagy sár az,
Min lába lép.
Szép reggelt hoz-e
Vagy szomorút,
Lelkének égető
Lángkoszorút.
Hisz ha az álom
Nem csodaszép,
Az nagyon tud fájni
Nappal is még.
Nyomasztón visszajár
A sok sötét kép,
Hiszed a holnap
Lehet majd szép.

Szerelem

Ölelésed rózsaszirom,
Erős, mégis óvó,
Kedves szavad megnyugtató,
A lelkemhez szóló.

Hangod csodás fuvolaszó,
Szárnyán elrepülni jó,
Napsugárban megfürödni,
Lelkemnek csak ez való.

Csókod íze friss gyümölcsé,
Édes, mézes mámor,
Minden percben szüretelnék
A Szerelemfádról!

Szülőnek lenni...

Szülőnek lenni
A legszebb dolog,
Büszke a szívem,
Hogy én az vagyok.

Jó érzés várni,
Táplálni őt,
Tervezni, álmodni
A szép jövőt.

Jó érzés ölelni
És féltetni,
Ha beteg, ápolni,
Megvédeni.

Jó érzés figyelni
Kis életét,
Ahogyan nélkülünk
Új útra lép.

Jó érzés megélni
Az örömét,
Vagy sírva törölni
Hulló könnyét.

Jó érzés, hogy velük
Felnőhetünk,
De ezért köszönet
Nem jár nekünk.

Csak tőlünk hála
A Jóistennek,
Azért, hogy bennünket
Szülővé tett.

Hiszen egy életért
Mi felelünk,
Rajtunk fog múlni,
Mit hogy teszünk.

Hány derűs percet
Adhatunk majd,
Szép emlékeket,
Vagy bús sóhajt.

Egy életen át tart
E nemes szerep,
Add Uram, kérlek,
Jó szülő legyek!

Amíg élek

Kezed itt van a kezemben,
Szíved elfér a szívemben,
Lelked pihen a lelkemben,
Tudom míg élsz, szeretsz engem.

Közös sorsunk, közös álmunk,
Közös az út, amin járunk,
Összekötnek tarka évek,
Tudd, szeretlek, amíg élek.

Akkor is, ha néha nehéz,
Akkor is, ha fáj nagyon,
Felvillan sok tarka emlék,
Mely átrepít a bánaton.

Ölelések, csókok íze,
Hangod csodás dallama,
Lelkem érzi, bárhogya is lesz,
Csak tiedből hallana.

Érted sírna, ha elmennél,
Téged várna csak haza,
Addig, amíg át nem ölel
Szíved szerelmes szava.

Hideg nyárban, forró télben,
Csillagfényes holdas éjben,
Napsugárban, harmatcseppben,
Lelkem pihen a lelkedben.

Kék egekben

Kék egekben báránfelhők,
Könnyük fűszálon ragyog,
Úgy, ahogyan itt a földön
Törékeny ember vagyok.

Gyermekként még harmatcseppben
Élhettem az életem,
Szülők óvtak, ők mondták meg,
Mi hogyan jó énnekem.

Gördült a csepp, ahogy nőtem,
Hisz arcomon pereg könnyem,
Mert már nincsenek kezek,
Nélkülük mivé legyek?...

Mára én is harmat lettem,
Erős hitem, erős lelkem,
Két kezemben két gyermekem,
Velük teljes az életem.

Cseppünk gördül jobbra-balra,
Ahogy a sors jónak tartja,
Őket nem gyötri az élet,
Így is lesz ez,
Míg csak élek.

Hiszen tudom, hogy egy nap majd
Kék egekbe távozom,
Emlékemet harmatcseppben
Nekik újra elhozom.

Én leszek a könny szemükben,
A mosoly kedves ajkukon,
Hiszen bárhol jár is lelkem,
El őket én nem hagyom.

Óvom mindig lépteiket,
Mint engem a jó anyám,
Bár most már csak fentről követ,
De tudom, hogy figyel rám.

Börtönödben

Hófehérre meszelt falak,
Körbezár a szeretet,
Tárva-nyitva ajtó-ablak,
Mennél, de nem teheted.

Világodnak sötétsége
Mély árnyékként veled jár,
Nem lelsz kezet, amely segít,
Bármerre is fordulnál.

Bántja őket szavad, hangod,
Teher az, hogy létezel,
Lelkük már csak attól boldog,
Ha messze szaladhatnak el!

Maradj otthon, arra kérnek,
Hisz minden könnyebb nélküled,
Mennél te is, menekülnél,
De sehol máshol nincs helyed.

Csupán szavakkal szeretnek,
Melynek bántó éle van,
Megkapod, hogy ők miattad
Nem élhetnek boldogan.

Sok minden van a válladon,
Gyakran kérsz, vagy követelsz,
Könnyebb terád haragudni,
Megvetés, mit érdemelsz.

Hófehérre meszelt falak,
Hazugság a szeretet,
Menekülnél börtönödből,
De tudod, hogy nem teheted!

Ha akarod...

Ha akarod, Napod leszek,
Mely fényével átölel,
Holdad, amely sötét éjben
Álmok között ringat el.

Ha akarod, szeled leszek,
Mely felemel az égig,
Esőd, amely forró nyárban
Arcod bőrén fénylik.

Ha akarod, homály leszek,
Hogy fájdalmad elrejtsem,
Ha akarod, papír leszek,
Hogy szavad ne felejtsem.

Ha akarod, dallam leszek,
Mely a szívedig felér,
Ha akarod, hangod leszek,
Mely jót ad és jót remél.

Ha akarod, illat leszek,
Amely elvarázsol,
Cserébe a szerelmedért,
Ami értem lángol.

Lélekpihenő

Lassan a télnek
Fehér szívében
Megfagy az egész
Nagy-nagy világ,
De mi ne hagyjuk,
Hogy érzékeny lelkünk
Átvegye az ő
Hangulatát.

Keressünk szépséget
A kerti tájban,
Találjunk megnyugvást
Angyal szavában,
Békét a ránk váró
Tiszta csodában,
Mennynek és Földnek
Karácsonyában.

Hagyjuk a lelkünk
Pihenni végre,
Hisz öröm és bánat
Is érte őt,
Hogy újult erővel
Várhassa aztán
A tavaszt a fényest,
A zöldülőt.

Az őszi szél

Az őszi fák levelét
Viszi a szél,
Már száradó testükhöz
Finoman ér.
Emeli őket
Vagy sújtja a porba,
Pörgeti, forgatja
Újra meg újra.
A fák alá hullik majd
Dió és gesztenye,
A sárba gyermek lép,
Azért, hogy felvegye.
Az őszi szél kavarg,
Felettünk jár,
Napsugár nem ad rég
Meleget már.
Sötét és hűvös van,
Fázik az éjjel,
Mely köszönt ezüstös,
Vidám holdfénnel.

Más, mégse más

Aki testben fogyatékos,
Lélekben ép, érző ember,
Nem mint gép, mely rosszul mozog,
Ő is tele van érzelemmel.

Járhatunk mi fehér bottal,
Gurulhatunk székkal,
Mutathatunk szavak helyett
Kis jeleket kézzel.

De a szívünk egyszerre jár,
Hogyha te is erre vágysz,
Megláthatod, ez a világ
Nem is más, miben te jársz.

Ha bántanak, mi is sírunk,
Ha hagyod, veled nevetünk,
Kérned sem kell, segíthetünk,
Mert mi téged szeretünk!

A lelked lásson

Mikor apró emberként
Te e földre érkezel,
Egész család fogad téged,
Tanulsz, bár nem kérdezel.
Dallamokból, szép szavakból,
Érintésből, lesz világ,
Te minden nappal felfedezed
Az összes rád váró csodát...

Majd mikor már közösség vár,
Óvoda és iskola,
Tárd ki szíved, nézd meg bátran,
Mily sok pajtás jár oda.
Van aprócska, van ki magas,
Barna, sovány vagy kövér,
Akad, aki hangos szavú,
Vagy már beszélni is fél.
Van, kinek a teste sérült,
Nem hall, nem lát,
Vagy nem jár,
Tanuld, ő is szerethető,
Az ő szíve is nyitva áll...

Tanítsd lelked elfogadni
Azt, ki szembejön veled,
Hiszen az ő hibáival
Lesz teljesebb életed.
Az útjából, amin ő jár,
Feltöltheted lelkedet,
És te is sokat kaphatsz tőle,
Ha magadhoz engeded.

És lelked úgy lesz egészséges,
Ha nem ártasz senkinek,
Mert minden ember egyenlő,
Bár hordozunk keresztekét...

Karácsony

Szent karácsony ébred,
Kigyúlnak a fények,
Jászolnak mélyén
Pihen a szent élet.

Napkeleti bölcsek
Csillag nyomán járnak,
Rongyos istállóra
Könnyen rátalálnak.

Ott lelik Józsefet,
Az édes Máriát,
Ki karján ringatja
Világunk szent urát.

Földünknek békéjét,
Lelkünknek új hitét,
Akiért várhatjuk
Karácsony ünnepét.

Hisz őt atyja küldte
Nekünk örök társul,
Bűneinktől való
Végső megváltásul.

Ő hitben vezet át
Végig az életen,
Hogy a Mennyek hona
Majd a miénk legyen.

Vágtató idő

Mint az élet a halállal,
Az ég és a föld összeér,
Tarka múltam vidám lova
Vágtat álmaim felé.

Patájaként dobban szívem,
Szent vágója az idő,
Lépte nyomát múlt por őrzi,
Nem sejtí az eljövő.

Lép az élet tengerében,
Fröccsen a perc permete,
Mely visszahull, már megéltük,
A napot múltba kergette.
Rohan bátran a jövőbe,
Hogy mi várja, nem tudja ő,
Várhat reá friss zöld pázsit,
Vagy meredek hegytető.

Mert, míg nem győzünk felette,
Sorsunk csak addig nehéz,
Majd az öröm, a bánat is
Múlt kódében elenyész.

Őzbak

Csendes az erdő,
Surrán az őzbak,
Óvja gidáját,
Hogy legyen holnap.
Reccsen az erdő,
Lépked az ember,
Illatát érzi,
Kezében fegyver.
Felmegy a lesre,
Csendesen várja,
Lesz-e ma este
Újabb prédája.
Dördül a puska,
Illan a zsákmány,
A száguldó őzbak
Fenséges látvány.

A négy évszak

Zelk Zoltán nyomán

Pompázott egy szép kis erdő
Az időknek kezdetén,
Apró házban négy testvér élt,
Bíz, róluk mesélek én.
Tavaszi, nyári, őszi és a téli,
Így nevezték őket,
Életükre nem hozott még
A búbánat felhőket...

Egy nap mégis összevesztek,
Mert nem tudtak dönteni,
Hogy a veréb vagy a rigó
Tud nagyobbat ugrani.
A tavasz és a vidám nyár
A kis verébre szavazott,
Míg az őszi s a hideg tél,
Voksot rigónknak adott...

A tavasz így szólt: „Nincs kedvem hát
Veszekedni veletek,
Szedem most a sátorfámat
És messzire elmegyek!”
El is indult, meg sem állt
A világ közepéig,
Három hónap telt el aztán
A visszatértéig.
Elmesélte testvérinek,
Szerették az emberek,

„Azt mondták, a legszebb vagyok”,
A nyár felmordult, „nem lehet!!”...

Elindult hát ő is gyorsan,
Vissza élményekkel tért,
Elmesélte a sok szépet,
Amit köztünk mind átélt.
„Azt mondták az emberek,
A legkedvesebb én vagyok,
Hiszen búzáat érlelek,
Lisztet, kenyeret adok”...

„No, majd én is megmutatom,”
Rikkantott az ősz nagyot,
Túl is volt már árkon-bokron,
Csapot-papot otthagyt.
Szerették az emberek,
Újságolta végül,
„Hiszen teli tarisznyámtól
Napjuk mind megszépül.
Vittem nekik finom szőlőt,
Szép pirosuló almát,
Édes körtét és diónak
Számptalan tucatját”...

Nem hagyta magát a tél sem,
Most ő indult útnak,
Előtte, mint hírvivők,
Apró szelek fújtak.
Vele örült minden gyermek
A hónak és a jégnek,
Sok megépült hóembernek,
A selymes hópihéknak.

Ágat tördelt az erdőkben,
Hogy senki se fázzon,
A kéményekből naphosszat már
Füstbodor cikázzon.
Mesél, mesél Télúrfika,
Már csak ketten figyelik,
Hisz a tavasz az erdőn át
Lassanként már közelít...

Így járnak ők azóta is
Körbe-körbe-körbe,
Minden csodát és szépséget
Nagy csokorba kötve.
Kegyeinkért versenyezve
Mesélik egymásnak,
Mennyi szépet adtak nekünk,
Hány csodával vártak.
Mindegyikük másért szép,
Mi szeretjük őket,
Hisz ők teszik kalandossá
A mi életünket.

Fények és árnyak

Egy nap még fényben élsz,
Szikra a lépted,
Kis szíved tudja azt,
Nincs mitől félned.
Megkapod vágyaid,
Felragyog álmod,
Nincsen más dolgod,
Csak felhőkön járod...

Aztán egy pillanat,
És eltűnik minden,
Egy reggel úgy ébredsz,
Hogy semmid sincsen.
Elfogytak vágyaid,
Kihunyt az álmod,
A szikrázó ég helyett
Porban kell járod...

Ilyenkor érezd azt,
Nincs minden veszve,
Dördülő felhők közt,
Nap mögé rejtve.
Lásd meg a tiszta fényt
Szerelmed szemében,
Nyugtasd meg lelkedet
Erős két kezében.
Hiszen ő átsegít
Az úton, mely most nehéz,
Tudod, hogy lelked így
Mindennel szembenéz...

Ha teheted...

Mosolyod ma fénylőbb legyen,
Öleld át a nagymamád,
Csókold meg az összes ráncot,
Mit arcán az idő vájt.

Hiszen te vagy életének
Minden boldogsága,
Idős szíve az unokát
Mindig nagyon várja.

Süteményt süt, gyümölcsöt szed,
Hiszen tudja, érkezel,
És életedből néhány órát
Csakis az övé leszel.

Mesélj neki mindig bátran,
Mert lelke a bölcsesség,
Tanácsot ad, hogyha kéred,
Hogy életed legyen szép.

Simítsd lassan deres haját,
Súgd fülébe, kérlek,
„Olyan jó, hogy mellettem vagy,
Hála most az égnek.”

És ha ezt már nem teheted,
Fogj pár szál virágot,
Látogasd meg azt a sírt,
Mely oly sok könnyet látott.

Idézz fel sok szép emléket,
Gondolj rá örömmel,
Amíg van, ki megteszi ezt,
Hiszem ő sem ment el.

Őszi csoda

Az erdőknek zöld ruhája
Szépen-lassan megkopott,
Felettük az aranyló nap
Már csak hűvösen ragyog.

Tarka ruhát húznak a fák,
Belebújnak a szelek,
Amik hűvös kezeikkel
Ágaik közt lengenek.

Keringőre hívják-kérik,
Mind a száraz levelet,
Kik végső táncuk lejtik el most,
Hisz élnünk tovább nem lehet.

Ruhájuk még zizzen egyet,
Míg halk zenére járják,
Minden évben a telet ők
Szép szőnyeggel várják.

Testük ad majd menedéket
Az összes kis bogárnak,
Kik élelmet keresgélve
Az avarban járnak.

De ő lesz rejtek kis süninek,
Hogy télen ne fázzon,
És ha olvad majd a sok hó,
Új tavaszra várjon.

Így forog az élet körbe,
Tavasza nyár, ősz és tél,
A természet azt sosem bánja,
Hogyha a lét véget ér.

Hisz tudja, az elmúlásból
Mindig új élet fakad,
Bármily nehéz is a sorsod,
Feladni sosem szabad.

Galamb

Kőkockákon
Szürke galamb,
Megriasztja
Őt a harang.
Misére hív
Minden lelket,
Templomtéren
Gyülekeznek.

Burokkol még
Kettőt, hármat,
Búcsút intve
Zöldes fáknak.
Hiszen párja
Nagyon várja,
Fészkük mélyén
Vacsorára.

Úton a tél...

Fenn a hegyen a bokrokat
Bizony csípi már a dér,
Az ősz helyét lassan-lassan
Átveszi a hideg tél.
A kopár fák mezítelen
Mély szép álmot alszanak,
Águk hegyén fütyülnek még
Az itt maradt madarak.
De már ők is keresgélve
Magvak után járnak,
Az emberekhez, etetőkhöz
Mind közelebb szállnak.
Segítsünk hát rajtuk mi is,
Ha itt lesz a fagyos tél,
Hisz a jeges alvó erdőn
Minden apró élet fél.

Nekem a karácsony...

Nekem a karácsony
Friss kakaós álom,
Aranyló mézmosoly
Illatos kalácson.
A kalács jó anyám
Két kezét dicséri,
Süteményhalmait
Gyermekszemem nézi.

Nekem a karácsony
Ezernyi szép emlék,
Játékkal eltöltött
Varázslatos esték.
Ilyenkor nem fontos
Az idő múlása,
Csak kicsik és nagyok
Gyöngyös kacagása.

Nekem a karácsony
Szülőként már más,
Varázsló lelkemnek
Csodaszép megnyugvás.
Látni két gyermekem
Hinni vágyó szemét,
Belőlük éltetni
Az igaz-tiszta reményt.

Nem voltál otthon

Te nem voltál otthon,
Mikor nálad jártam,
Keresni a szíved
A kopottas házban.

Megkérdezni, miért
Törted szívem össze,
Otthagytam csokromat
Kilincsedre kötve.

Szirmát megszínezte
Kettéhasadt lelkem,
Gyógyírért zokogott,
Mikor hozzád mentem.

De te már messze jársz,
Útjaink elváltak,
Most már csak álmomban
Ölöllek és látlak.

Tán eljön az idő,
Hogy nem várlak már vissza,
Addig fájó könnyem
A poros föld felissza.

Életünk vonatán

Születésünk egy állomás,
Hová sírva érkezünk,
Mindent, amit elhozhatunk,
Egy vonatra felteszünk.

Életünknek sínje kemény
És fémesen csillogó,
Mozdonyunk csak egyre szalad,
Hiszen száguldani jó.

A sín pár nem mindig egyenes,
Lesz benne hajtűkanyar,
Hol a kerék kisiklik tán,
Ha fordulni nem akar.

Ilyenkor a szerelvénynek
Indulnia újra kell,
De talán a masiniszta
Segítséget érdemel.

Mert, ahogy a mozdony bizony
Önmagában mit sem ér,
Vagon gyanánt ott a család,
Nem vagy egyedül, ne félj.

Utad során érkezik majd
Sok baráti kis vagon,
Mely tol majd, ha elfáradnál,
Vagy áthúz kanyarokon.

Lényeg, hogy vonatod füstje
Sose bántsa a szemed,
Mindig tudd, hogy merre tartasz,
Ne rontsák el kedvedet.

Legyél mindig boldog, vidám,
Völgyön-hegyen, bárhol jársz,
Hiszen soha nem tudhatod,
Hol lesz a végállomás.

Ki lehet?...

Ha nincs veled, hazavárod
Minden egyes percben,
Ha indulna, szépen kéred,
Soha el ne menjen.

Erős karja, ölelése
Biztos menedéked,
Ha hozzábújsz, szíved tudja,
Soha nem kell félned.

Ha minden egyes éjszakátok
Csodálatos mámor,
Csak vele jó elrepülni
Ebből a világból.

Ha vele még a csend is édes,
Hangja csodás kikelet,
Megmondom én, kit találtál:
Az igaz szerelmedet!

Az otthon illata

Bereznai Boginak sok szeretettel

Akárhonnan érkeztem is,
Szeretettel vártak,
Az illatok, a fények,
A falai a háznak.

Édesanyám finom főztje,
A kérdések zápora,
A tiszta ágy, a tiszta pizsi,
Nem feledem el soha!

Felnőtként is jó érzés volt
Elmerülni ebben
A sosem múló biztonságban
És a szeretetben!

Nem tudom, hogy vár-e ez még
Ott ránk nagyon messze,
Vagy édesanyám a szívében
Ezt magával vitte?

Jó lenne ezt újraélni,
Sokszor vágyom még haza,
Hiszen mindenkinek fontos
Az otthon régi illata.

Nem félek én...

Megfoglak és felkaplak,
Elszaladunk messze,
Hogy a lelked az én szívem
Magába rejthesse.
Átölellek, megvédelek,
Minden gondtól-bajtól,
Az üvöltő néma csendtől,
Az összes bántó zajtól.
A nyugalmat teszem csendben
Apró lábaid elé,
Hogy más dolgod ne is legyen,
Csak lépkedj álmaid felé.
És ha végül mind elérted,
Az én szívem csak mosolyog,
Tudom, ez lesz hála helyett,
Amit tőled kaphatok.

Kérdezem...

Kérdezem az alvó fákat,
Várják-e a zord telet,
Kérdezem a nagyvilágtól,
Mi lesz, ha én nem leszek.
Kérdezem az alkonyattól,
Várja-e a csillagot,
Kérdezem a napsugártól,
Szárít-e majd harmatot.
Kérdezem a virágoktól,
Adnak-e még színeket,
Kérdezem, de hallgatag mind,
Csupán csend a felelet.

A három hírnök

Tudjátok-e: Sándor, József,
Na és persze Benedek,
Miért éppen zsákban hozza
A tavaszi meleget?
Ki adta a nagy-nagy zsákot
És bele a meleget,
Hová indult és hová ért
Sándor, József, Benedek?
Elmesélem hát tinektek
Eme kis históriát,
És ahogy a három csibész
Egy kicsikét pórul járt...

Tél végére járt az idő,
Szent Péter már unta,
Hogy lent a Földön minden ember
Csak panaszát fújta.
Hiányolták már a tavaszt,
Ő hát Sándort kérte,
Vigyen zsákban meleget
Le a Földre végre.
Útnak eredt tehát Sándor,
A nap melegét vitte,
Hátát a zsák túl hamar
Felmelegítette.
Egy Tejút menti kis kocsmában
Hűtötte le hát magát,
Feledve a megbízóját,
S annak szigorú szavát...

Szent Péter várt és elküldte
Teli zsákkal Józsefet,
Keresse meg Sándorunkat,
Vajon merre tekereg.
Az ő hátát is hevítette
A regiment napmeleg,
Beült tehát Sándor mellé,
Várhatták az emberek...

Harmadjára Benedek
Indult akkor útnak,
És barátait követve
Dőlt a kocsmapultnak.
Zsákját gyorsan le is tette,
A parancsot elfeledte,
Iszogattak ők ott hárman
Jó dolgukat ünnepeelve...

Szent Péter nagy haragjában
Végül Mátyást küldte,
Kinek ostor volt kezében,
Hogy jókedvük lehűtse.
A csárdából a barátokat
Hamar kikergette,
A Földre üzte mindhármasukat,
Ostorát lengetve...

Így érkezett meg a tavasz
Ma hozzánk időre,
A hideggel az embereket
Tovább nem gyötörve.

Ha velem vagy...

Ha velem vagy forró nyárban,
Nap tüze nem éget,
Ha átölel óvó karod,
Semmi mást nem kérek.

Ha velem vagy hideg télben,
Én sohase fázom,
Forró tested, érintésed
Megvalósult álom!

Ha velem vagy nehézségben,
Én semmitől se félek,
Szorítsd meg jól két kezem,
És mindent túlélék.

Ha velem vagy öregségben
A haláltól sem félek,
Békességgel megyek messze,
Ha hívnak majd a fények.

Kék tó ölen...

Kék tó ölen
Csodás álmok,
Megváltják mind
A világot.
Kék tó ölen
Apró halak,
Kívánságod
Egy pillanat.
Kék tó ölen
Reád várnak,
Kéréseid
Mélybe szállnak.
Kék tó ölen
Minden éjjel
Játszanak szép
Csillagfénnel.

Szeretlek...

Szeretlek, mint fa gyümölcsét,
Mint zöldjét a hús erdő,
Mint fényét a tündöklő Nap,
Mint kékjét a felhő.

Szeretlek, mint virág szirmát,
Mint tél hófehér havát,
Szeretlek, mint arc a szellőt,
Mint hűvöst a nagykabát.

Szeretlek, mint jót a lelked
Mint testem érintésed,
Szeretlek, mert mióta vagy,
Könnyebb lett az élet.

Vállamon

Ha vállamra állsz, elérheted
Magas polcod, könyveid,
Ha vállamra állsz, a szivárvány
Neked köszöntőt legyint.

Ha vállamra állsz, megláthatod
Az egész nagyvilágot,
A szikrákat, a csillogást,
Melyre én is vágyok.

Ha vállamra állsz, megengedem,
Hogy neked jusson minden,
Talán fel sem tűnik az,
Hogy nekem semmim sincsen.

Elnyel az, hogy adhatok,
És hogy állsz a vállamon,
Elhordani súlyodat,
Meddig megy, nem tudhatom.

És ha majd a földön fekszem,
Mert nem bírom már terhedet,
Ott leszel-e majd, hogy segíts,
Vagy átléped testemet?

Megfoghatom-e két kezed,
Hogy emeljél a fényig,
Ott leszel-e mellettem,
Hogy harcolj értem végig?

Nem kéred-e akkor is majd,
Hogy állhass a vállamon,
Ki merem-e mondani,
Hogy súlyod már nem bírom?

Vagy minden erőm összeszedve,
Én emellek újra?
S én élek tovább úgy, mint addig,
Árnyak közé bújva?

Eső kopog...

Eső kopog kint az úton,
Lámpámat én meg se gyújtom,
Halott szemem úgyse látja,
Nincsen annak már világa.

Csak szívemben ébred a fény,
Rímek hátán létezem én,
Amikor én köztük vagyok,
Az egész világ nekem ragyog.

Látok hangot, hallok képet,
Sárgát, zöldet, lilát, kéket,
Festek, játszik, mint egy gyermek,
Néha szárnyaim emelnek.

Minden csillag jó pajtásom,
Napsugárral karikázom,
A vén hold nekem mesét mesél,
Lehet ősz, nyár, tavasz vagy tél.

Így töltöm hát minden napom,
Bár az arcod nem láthatom,
És azt is csak hallomásból,
Hogy az úton ronggyá ázol

Ősszel a lélek

Ősszel a lélek
Már kicsit félhet,
Nincsen, mi fényes,
Nincsen, mi szép,
Színes levélen
Reszketeg lábbal,
Megvénült szívvel
Zörögve lép.
Fáradtan ül le
A megázott padra,
Fejét még fordítja
A meleg Napba,
Hiszi, hogy vár még rá
Szép új tavasz,
Meleg nyár, család,
Mely mosolyt fakaszt.
Recsegnek, ropognak
A levelek,
Túléli ő az őszt,
Fehér telet,
Mert ha most nehéz is
Kicsit a lélek,
Örül még új rügynek,
Frissítő fénynek.

Az aprószentekért

A Napkeleti bölcsek,
Csillagot követve,
Megérkeztek egy nap
A kicsiny Betlehembe.
Zakatolt szívükben
Egy szép régi jóslat,
Melyről nagy próféták
Írásai szóltak.
Ehelyütt születik
A zsidók királya,
Eljöttek hát mostan
A kisdéd látására...

Útjukon Heródest
Szintén felkeresték,
Jövetelük célját
Neki is felfedték.
Ismerte a király
E jövődölést régen,
Félelem gyúlt tőle
Az ő gonosz szívében.
Éjszínű lelkének
Sötét volt a terve,
Az újszülött kisdedet
El ő hogy veszejtse.
Így szólt a Bölcsekhez
Nyájasan és szépen,
„Ha végül ráleltek,
Mondjátok meg nékem.
Hadd rójam le én is

Tiszteletem nála,
Mégiscsak király jött
Erre a világra...”

Útjukra indultak,
Céljukhoz is értek,
Heródeshez viszont
Vissza sose tértek.
Ő ettől gerjedt ám
Éktelen haragra,
Kegyetlen parancsát
Azonnal kiadta...

A katonák lóháton
A várost bejárták,
Az összes csecsemőt
Mind kardélre hányták.
Az összes fiúcska,
Két éves kor alatt,
Áldozattá vált mind,
Az anyák szíve szakadt...

Ők az Aprószentek,
Emlékezzünk rájuk,
Kicsi lelkeiket
Imáinkba zárjuk.
Hisz bűn nélkül éltek,
Ártatlanul haltak
A mi Megváltónkért,
Kit égiek adtak.

Kardvirágok

Csodás piros kardvirágot
Rajzólnék papírra,
El nem múló szeretetem
Lenne beleírva.

Elmondaná, úgy hiányzol,
Drága, édes jó anyám,
Hangod, szavad, szemed tükre,
Tudom, vigyáz még reám.

Bárcsak újra simíthatnám
Már megőszült szép hajad,
Csak egy percre hallhatnám még
Nekem szóló jó szavad.

El többé nem engednélek,
Csak várjanak az angyalok,
Hisz itt a földön tenélküled
Én mindig magányos vagyok.

Kettős szív

Harminc év fűz Szentendréhez,
Minden csücskét szeretem,
Ha álmomban arra járok,
Mindig boldog lesz szívem.

Kicsiny ovim és templomunk,
Hangja harangjának,
Ott a Főtér, a Duna-part,
Hol turisták járnak.

Tíz éve, hogy otthagytam Őt
Egy másik csodás városért,
Itt a váram, benne járni
Mindig nagy-nagy büszkeség.

Sok-sok szobor, história,
Szökőkút és ásatás,
Vár itt élmény, de megélni
Kell még pár év, nem vitás.

Kétfelé húz most a szívem,
Van két kedvenc városom,
Szigetvár vagy Szentendre,
Sokszor magam sem tudom.

Anya, gyere!

Anya gyere, segíts, kérlek,
A sötétben nagyon félek.
Ablakomat szél rezgeti,
Lentről kutya vonyít neki.

Már a vén hold sem barátom,
Átvilágít kopasz fákon.
Fényében kis szörnyek járnak,
Hallom hangját sok-sok lábnak.

Mellém ülnek, reám másznak,
Fülembe dalt dudorásznak.
Nem is jót és nem is szépet,
Rettenetes versikéket.

Anya gyere, segíts nekem,
Szorítsd újra a két kezem.
Vegyél végre két karodba,
S eltűnnek a szörnyek sorra.

Úzzük őket szép mesével,
Sok-sok apró érintéssel.
Maradj velem, míg elalszom,
Hajnalfényes lesz a balkon.

Reggel

Hajnali kávé
Mézédes gőze,
Orromba kúszik,
Ébredek tőle.

Órák a falon
Ritmusra kattán,
„Indulni kéne”
Duruzsol halkán.

Utcára lépve
Fázós a szellő,
Kabátba bújós,
Hűvös, tekerdő.

Lábam csak lépked,
Ritmusa dallam,
Egyformán nyárban,
Őszben, tavaszban.

Sóhajom nyugodt,
Csak arra vágyom,
Estére nálad
Leljen az álom.

Altass el tűzzel,
Úgy, ahogy régen,
Hogy a nap reggel
Melletted érjen.

Te vagy...

Te vagy a láng parázs után,
Hűvös csókod álom,
Te vagy az én boldogságom,
Mindaz, mire vágyom.

Te vagy a kéz félhomályban,
Mely mindenén átvezet,
Te vagy, aki jó pár éve
Rabbá tetted szívemet.

Te vagy a hang bántó csendben,
Kit mindig elérek,
Ameddig te mellettem vagy,
Semmitől se félek.

Nem jöhet...

Nem jöhet az ég a Földre,
Kék színével miért jönne?
Látom én azt minden percben,
Elmerengve kis szemedben.

Nem jöhet a Föld az égre,
Zöld színével hová lépne?
Szárnyaikon egy darabbal
Száll a mennybe minden angyal.

Nem jöhet a Nap az éjbe,
Hogy sötétjét összetépje?
Akkor a hold kell, hogy járjon,
Álmainkra ő vigyázzon.

Nem jöhet az éj a napra,
Hogy leplével betakarja?
Mert a Napnak fénysugára
Lesütne az alvó fákra.

Nem jöhet... ezt értsd meg kérlek,
Hisz helye van Földnek, égnek,
Nappalnak és éjszakának,
Életnek és elmúlásnak.

Üres zsebbel

Kiürült a nyárnak zsebe,
Elfogytak az illatok,
Bár a Napnak szép sugara,
Felettünk még felragyog.

Meleget ád a mosolya,
De korábban megpihen,
Felhőpaplan alá bújva,
Alszik békén, csendesen.

Érzi már az ősz szeleit,
Lát már sárga réteket,
Erdők felett gyülekező
Sok fekete felleget.

Nem jön az ősz üres kézzel,
Almát, diót osztogat,
Kéményedbe varázsol majd
Kedves kis füstbodrokat.

Megérkezik ezer színnel,
Mustot és bort ad nekünk,
Bízzunk abban kedves szép ősz,
Hogy veled boldogok leszünk.

Hóember

Kis hóember vagyok én,
A két szemem barna szén,
Piros vödör fejemen,
Csak a telet kedvelem.

Pocakom nagy fehér labda,
Seprű rajta két kezem,
Amíg reám friss hó hullik,
Vidám az én életem!

Ha valaki szánra tenne,
Csúszhatnék a völgybe le,
De ehhez gömböc lábam helyett
Két igazi kellene.

A nagyok társat gyúrnak nekem,
Szeretnek a gyerekek,
Csak ritkán jár az hófejemben,
Tavasszal tócsa leszek.

Életkép

Egy kis jégcsap reszketve fél
A nagy éjszakában,
„Ha eltörök, meghalok!”
Sóhajtja magában.

Szél járja a havas dombot,
Hófehér pusztákat,
Oly hideg van, élő embert
Most biztos nem láthat.

Nem enged még szabadulni
A fagy nagy fehér marka,
Jaj, pedig már de jó volna
Félig a tavaszban.

Kis Hóvirág fehér kelyhén
Csepp harmatnak lenni,
Nap tündöklő melegétől
Égig emelkedni.

Nézni, ahogy kis rügy fakad
A fák zöldellő ágán,
Pihentetni szemeinket
Levelén, virágán.

Csodálni a természetet,
Mely álmából ébred,
Örülni, hogy vége van,
A hosszúra nyúlt télnek.

Ha...

Ha festő volnék: szebbé tenném
Éjszakád és nappalod,
Megrajzolnám színeimmel
Azt, ki én magam vagyok.

Ha hangszer volnék: dallamommal
Nyitnám ki a szívedet,
Hogy könnyebben elfogadd azt,
Amit most még nem lehet.

Ha szobrász volnék: megfaragnám
Kemény márvány másodat,
Mely az idők végén is túl
Mint szerelmünk, megmarad.

Ha látó volnék: elmondanám,
Szemed mily szépen ragyog,
Szavaimnak örülnének
Odafenn az angyalok...

De én utam vakon járom,
Ecset, se hang nem vagyok,
Csak a versek gyöngyein át
Mondom el, szívem ragyog.

Lelkem tűz, hisz benned élhet,
Míg te vezetsz, én nem félek,
Jöhet öröm, fájdalom,
Én könnyedén elbírom.

Tartalomjegyzék

Jel a kezemben	5
Ceruzák	7
Rajzolt csodák...	8
Szivárvány	9
Add nekem	11
Útvesztő	12
Az élet vizein	13
Csendben	15
Szerelem	16
Szülőnek lenni...	17
Amíg élek	19
Kék egekben	20
Börtönödben	22
Ha akarsz...	24
Lélekpihenő	25
Az őszi szél	26
Más, mégse más	27
A lelked lásson	28
Karácsony	30
Vágtató idő	31
Őzbak	32
A négy évszak	33
Fények és árnyak	36
Ha teheted...	37
Őszi csoda	39
Galamb	41
Úton a tél...	42
Nekem a karácsony...	43
Nem voltál otthon	44
Életünk vonatán	45

Ki lehet?...	47
Az otthon illata	48
Nem félek én...	49
Kérdezem...	50
A három hírnök	51
Ha velem vagy...	53
Kék tó ölen...	54
Szeretlek...	55
Vállamon	56
Eső kopog...	58
Ősszel a lélek	59
Az aprószentekért	60
Kardvirágok	62
Kettős szív	63
Anyá, gyere!	64
Reggel	65
Te vagy...	66
Nem jöhet...	67
Üres zsebbel	68
Hóember	69
Életkép	70
Ha...	71